

Ten kluk mě štvál už vod chvíle, kdy jsem chytal vlak za poslední vagón a von mě přidržel za usárnu na peróně. „Vole,“ procedil skrz zuby, „chceš přijít vo nohy?“ Se ví, že ne, a tak jsem po něm je loupnul schváceným vokem a vodošel do „nádražky“ votráveně vyčkat vlaku dalšího. A taky spláchnout ten pech. Přised' si ke mně právě ve chvíli, kdy jsem byl na nejlepší cestě podlehnout sirénnímu hlasu umolousanýho pingla a doplnit stafáž pivní sklenice kulantním prckem rumu. „Vole,“ prohodil zas tím svým k naštvání mírným hlasem, „chceš, aby ti bylo blbě? A víš, co na to ty tvoje ubohý játra?“ – Co je komu do mejch jater a ještě ke všemu takovému holouskovi, i když v prima trampským vohozu. No, ale stejně nasejřenej pinglouš odplul a jeho flekatá utěrka hodila koncový světla mému váhání. Trempík jen pokejval hlavou a zmizel.

Objevil se teprve ve chvíli, kdy jsem se chystal seskočit z posledního vagónu v takový zapadlý staničce, kterou označuje jen parádně prorezlá cedule se zbytkama písma plandající na jediným nahrbeným sloupku. Ze tmy se ozvalo už důvěrně známý: „Vole, dávej pozor, kam skáčeš, je tu jáma jak na mamuta.“ Když jsem si pak posvítil baterkou, na zádech mi zaťapkal kamarádík mrazejk ledovýma chodidlama – tak z takovýhle džuzny bych bez zlomenejch fajfek nevyváz'. Naladilo mě to kapku smířlivějš vůči tomu trampskému vlezlíkovi, kterej si to se mnou cupal pěšinou, jako bysme byli domluvený.

Cestou mi ještě zachránil kebuli od uražení vo strom a celý mý tělo i s usárnou od pádu do jezírka, který tady nikdy dřív nebejvalo. Už jsem se pomalu začal smířovat s tím jeho supermanstvím i protektorským tónem, i když mi tedy parádně lez' chvílema na nervy.

Samozřejmě, že jsme skončili u jednoho vohýnku dole v lomu a když se mírně zahřátej lahváč vrátil podruhá z jeho ruky, smočil jsem pysk v tý nebeský vodě a povídám: „Hele, co ty seš vlastně zač a proč mi děláš mámu, mlíčňáku?“

Trampáš se pohodlně zapřel do kamennýho sedátka a pak odtušil, jako by se nechumelilo: „Vole, já sem tvůj trampskej anděl strážnej. Starýho Melichara kleplo z toho, jak si mu dával zahulit – a kromě toho byl školenej na truhláře a ne na trampy. Tak si mi, vole, byl přidělenej.“ Radši jsem si znovu nahnul z flašky a pěkně zhluboka. – To je tedy neuvěřitelný, jakživ jsem neviděl anděla strážnýho tak sprostýho...

---

Hanka Hosnedlová  
(1992)